

Ter nagedachtenis aan Catrien de Wee
Kunstenaar: Kevin Gray

Maranatha Mare

juli 2024

Jaargang 51 No 5

Nu leef ik nog, maar eenmaal komt mijn dood (NLB 949)

Nu leef ik nog, maar eenmaal komt mijn dood.
Dan zal ik niet meer dansen, niet meer rouwen.
Dan stokt mijn adem, valt mijn hartslag stil.
God, laat mij hoe dan ook op U vertrouwen.

Hoe ik zal sterven en wanneer en waar,
ik weet het niet, het einde ligt wijd open,
maar, God, behoed toch mijn gezond verstand
voor redeloze angst en kwade spoken.

Komt straks de onverbiddelijke dood,
laat Jezus dan mijn broer zijn en mijn zegen
en laat mij, Vader, omzien zonder wrok
om zo in vrede U mijn geest te geven.

Maar nu geniet ik, vier ik dit bestaan,
intens verbonden met het bonte leven.
Laat liefde steeds de kleur zijn die mij leidt,
mij uitdaagt, elke dag door U gegeven.

Oorsponkelijke aanhef: Today I live, one day shall come my death

Herkomst tekst: Fred Kaan

Vertaler: René van Loenen

Herkomst melodie: Marijn Slappendel

https://www.liedboekcompendium.nl/lied/949-nu-leef-ik-nog-maar-eenmaal-komt-mijn-dood-9_0_7

*Laat de zon je zegenen met milde stralen,
zij moge je helen, licht zijn op je wegen, je hart verwarmen
en bij ontij een regenboog spannen aan je horizon.*

juli 2024 | 2

“Oorsprong verhalen”

Er ontstond een discussie onder de collega's over een citaat uit een artikel. De auteurs zeiden iets als: “De eredienst is niet geschikt voor geloofsvorming en spirituele ontwikkeling bij kleine kinderen. De reden is dat de eredienst meer gericht is op *kennis* dan op de *ervaring* van Gods tegenwoordigheid.”

Ik moest denken over mijn eigen ervaring als klein kind van 4 jaar in de Hervormde kerk in Kaapstad. Het ging me helemaal niet om wat de predikant zei – de *kennis* die hij overbracht aan de volwassenen. Het ging mij om zijn zachte ziel – dat kon ik herkennen en aanvoelen.

Het ging mij om dat grote gebouw met de bogen en de kleuren – eindeloos fascinerend. De grote klankbord boven de kansel leek op uitgestrekte zegenende armen. Daar voelde ik me warm en geborgen van. De lampen die van het hoge plafond hingen hadden de vorm van een kruis, met lange dunne kaars-vormige lichten op de acht hoeken.

En de muziek! Ik kon nog niet lezen, maar had mijn eigen gezangboek. Mijn vader deed het boekje open op de juiste plaats. Ik kon meezingen omdat ik de liederen na de wet en de belijdenis die elke zondag dezelfde waren, en heel veel van de lofzangen, uit mijn hoofd kende. Dat gevoel van *samen* – om zo met elkaar te zingen. Met het ongeveer vijftig procent Nederlanders in de gemeente was de zang heel erg goed.

En het orgel! Voordat mijn moeder de organist werd, waren de beide vorige organisten Nederlanders – mevrouw Van der Horst en meneer Tichelaar. De speeltafel was voor in de kerk, dus kon ik de organist zien – ook weer fascinerend hoe die bewoog en met de boeken omging. En de mooie grote orgelpijpen achter in de kerk! En de klank van dat instrument!

Achteraf gezien als volwassene, kan ik zeggen dat dit me een ervaring van *grootseid* en *verbondenheid* gaf. Verbondenheid met iets groters dan mezelf, mijn ouders, ons gezin en ons huis. Dat zei ik tegen de collega's.

Een collega vertelde toen ook over haar ervaring van de eredienst als kind. Ze was zo klein dat ze niet over de kerkbank heen kon zien. Ze hoorde alleen maar *de stem*. Een stem uit de grote ruimte van het gebouw. Een stem die sprak over God. Haar ervaring: verwondering en

mysterie. Zegt een hele mooie definitie: “Verwondering is de waardering van je ziel voor wat kostbaar is en inspirerend.”

Dit zou interessant zijn om het “oorsprong verhaal” van de mens-God-verbondenheid van onze geloofsgenoten te horen. Ik ben benieuwd. Als ze terug zouden denken aan hun eerste ervaringen van *grootseheid* en *verbondenheid* en de invloed die dat had op hun leven en geloofsleven.

Misschien is er een bijzonder rijkdom te vinden in jouw “oorsprong verhaal” van geloof en mysterie. Misschien is het de moeite waard om daar even over na te denken – het weer te voelen en te ervaren. Want onze verbondenheid-met-God gaat lang niet alleen over “kennis”. Dit is veel meer en groter dan dat. Ook de eredienst is veel meer en groter dan dat.

Yolanda Dreyer

Catharina de Wee

Geboren te Capelle, Zeeland, 26 februari 1924

Overleden te Johannesburg, 1 juni 2024.

Wij danken God voor haar en vieren haar leven voor Gods aangezicht.

Gemeentenieuws

Catrien de Wee is overleden op 1 juni 2024. Wij namen afscheid van haar tijdens de eredienst op 16 juni. Haar kleindochter Theresa zei er was maar een plaats waar wij afscheid konden nemen van Oma: bij haar geloofsfamilie in de Maranatha Kerk.

*Laat de zon je zegenen met milde stralen,
zij moge je helen, licht zijn op je wegen, je hart verwarmen
en bij ontij een regenboog spannen aan je horizon.*

Ik citeer de volgende stukje over Catrien uit de preek van Yolanda:

De Eeuw van Mijn Vader is een boek uit 1999 van de Nederlandse schrijver Geert Mak.

Het boek volgt het leven van zijn vader dominee Catrinus Mak, geboren 1899 in Schiedam, overleden 1983. Hij heeft dus niet helemaal 100 jaar geleefd, maar hij heeft het grootste deel van de twintigste eeuw meegemaakt, dus: “de eeuw van mijn vader”.

Wij gedenken vandaag **“de eeuw van Catrien”**, geboren in Capelle, Zeeland in 1924, overleden 1 juni 2024. Zij heeft wél een hele eeuw geleefd – honderd jaar en drie maanden.

In zijn boek verweeft Geert Mak de geschiedenis van zijn vader met de geschiedenis van Nederland en wat er ook verder allemaal in de wereld was gebeurd in die tijd. Hij vraagt:

“Wat verbindt ons met al diegenen die in de voorbije eeuw geleefd hebben? Is het niet hun menselijkheid, hun blindheid soms, meer nog dan hun grote en kleine heldendom?”

In een volgende boek, getiteld *In Europa*, schreef hij: “De geschiedenis is geen glad verhaal dat verloopt van A, via B, naar C. Zo’n orde, die achteraf is geschapen, heeft in werkelijkheid nooit bestaan. Wie zich midden in historische ontwikkelingen bevindt, moet altijd weer zoekend hun weg vinden. Allemaal zijn we, ieder op hun tijd, hoofdpersonen in onze eigen geschiedenis, met alle verwarring die daarbij hoort.” En hij citeert de historicus Eric Hobsbawm: Wij zijn een onderdeel van deze eeuw. De eeuw is een deel van ons.

Zo was het met Catrien, de hoofdpersoon in haar verhaal. Zij was een onderdeel van de eeuw en de eeuw was deel van haar. Haar geschiedenis was geen glad verhaal dat verliep van A, via B, naar C. Zij moest midden in de historische ontwikkelingen in Nederland vanaf 1924, geboren 6 jaar na de Eerste Wereldoorlog, door de Tweede Wereldoorlog heen tot ze 4 jaar na de oorlog emigreerde, en in Zuid-Afrika vanaf 1949 toen ze hier aankwam, door Apartheid tot democratie en daarna, altijd weer zoekend haar weg vinden.

En wat verbindt ons met haar die in de voorbije eeuw geleefd heeft? Dit is haar menselijkheid, haar blindheid soms, en in het geval van Catrien haar eigenwijze vastberadenheid, meer nog dan grote of kleine heldendaden.

“Ik deed niet altijd alles goed”, zei Catrien als we koffie dronken op een zondag voor en na de dienst. “Ik weet dat ik eigenwijs ben.” Ze wilde per se in haar eigen huis blijven wonen.

Hoe dat op den duur zou gaan met een 100 jaar oud lichaam, wisten we niet. Maar God was haar eindeloos genadig. Ze ging zitten in de stoel in haar eigen huis en stierf.

Onze gedachten en gebeden gaan uit naar haar zoon Lourens en zijn familie in Canada, en haar kleinkinderen Theresa en Paul en Steven en achter kleinkinderen Mikayla en Monique.

George Mijné tobt steeds meer met zijn gezondheid. Wij denken aan George die veel pijn en nare bijwerkingen van de medicijnen heeft en zijn vrouw en mantelzorger Peggy. George en Peggy zijn al 52 jaar samen en George viert DV op 24 juli zijn 80ste verjaardag.

Een bekende van de gemeente van lang geleden: Hans Raadgever is een maand of twee geleden op 83 jarige leeftijd overleden, na een verblijf van 3 maanden in het ziekenhuis. De moeder van Hans: Rina Raadgever was lidmaat van onze kerk en overleed in 2007.

Zo herdenk je Ketikoti

Zing mansipasi, eet heri heri

Vier uw feestdagen, vermaande de profeet Nahum ons al. Daar hoort ook slavernijherdenking Ketikoti bij. Maar hoe vier je dat eigenlijk? 'Visie' zocht een antwoord op de belangrijkste vragen.

Wanneer herdenken we Ketikoti?

Keti Koti vindt elk jaar op 1 juli plaats, verwijzend naar 1 juli 1863, de dag waarop Nederland de slavernij heeft afgeschaft in de koloniën. Toch moesten de tot slaaf gemaakten na 1 juli 1863 nog tien jaar doorwerken.

Hoe spreek je ‘Ketikoti’ uit?

Als kittie kottie, met de nadruk op kit en kot. Die woorden betekenen ‘gebroken ketenen’ in het Sranantongo, een creoolse taal uit Suriname.

Waar kan ik het vieren?

De nationale viering is in het Amsterdamse Oosterpark, maar op talloze plekken in Nederland – van Alkmaar tot Zoetermeer en van Sittard tot Leeuwarden – vinden herdenkingen plaats.

*Laat de zon je zegenen met milde stralen,
zij moge je helen, licht zijn op je wegen, je hart verwarmen
en bij ontij een regenboog spannen aan je horizon.*

Hoe vier je Ketikoti?

Ketikoti is meer dan een feestdag. Net zoals de Nationale Dodenherdenking op 4 mei wordt gevolgd door het vieren van de vrijheid op 5 mei, heeft ook Ketikoti twee gezichten. Tijdens de avond en nacht voor 1 juli worden de overledenen herdacht. Dat gebeurt op verschillende manieren, vaak met zang en gebed. Aanhangers van de winti-religie vieren dan Kabraneti, waarbij contact met voorouders wordt gezocht.

Ketikoti begint met een plechtige Bigi Spikri (grote spiegel), een optocht waarbij feest en rouw hand in hand gaan. Veel mensen gaan traditioneel gekleed en er is muziek. Die optocht leidt naar een plek waar de slavernij herdacht wordt door middel van voordrachten, muziek en kransleggingen. Opnieuw gaan plechtige herdenking en uitbundig feest hierbij hand in hand. Op sommige plekken wordt Ketikoti gecombineerd met culturele festivals.

Wat wordt er herdacht?

Op 1 juli 1863 schafte de Nederlandse overheid officieel de slavernij af in Suriname en op de voormalige Nederlandse Antillen. Zo'n 33.000 mensen in Suriname en 12.000 mensen op de Caribische eilanden werden daarmee in naam vrij, hoewel vrijwel alle tot slaaf gemaakten nog tot 1873 jaar onder 'staatstoezicht' werden geplaatst – een verkapt vorm van slavernij. Daarom dragen veel mensen die Ketikoti vieren een button met daarop het jaartal '1873'. In Suriname vieren Afro-Surinamers al sinds het begin van de twintigste eeuw feest op 1 juli. Sinds 1955 is het daar een officiële feestdag. Vanaf de eeuwwisseling groeit de groep die het in Nederland viert gestaag. In 2009 was de eerste nationale herdenking bij het Nationaal Monument Slavernijverleden in het Amsterdamse Oosterpark. Later volgden herdenkingen in andere steden.

Ketikoti richt zich dus op de trans-Atlantische slavernij (vanuit Afrika richting het Amerikaanse continent), en minder direct op andere gebieden of moderne slavernij.

Waarom zou je het vieren?

Organisatoren pleiten al jaren voor Ketikoti als nationale feestdag. Want, zeggen zij, voor iedereen is het belangrijk stil te staan bij het thema slavernij. Bij het leed dat tienduizenden is aangedaan. Bij de erfenis die

veel mensen nog ervaren – soms alleen al in hun familienaam die ze kregen van een plantagehouder. En bij de onopgeeflijke gedachte dat ieder mens, ongeacht afkomst, recht heeft op een menswaardig bestaan, en dat geen mens eigendom van een ander mens kan zijn.

Hoort daar bepaalde kleding bij?

Dit is voor Afro-Surinamers en Afro-Antillianen bij uitstek de gelegenheid om zich in traditionele feestkleding te hullen. Vrouwen dragen een kleurrijke koto (grote rok), wijduitstaand yaki (jasje) en prachtige angisa (hoofddoeken). De hoofddoeken werden op plantages op bepaalde manieren gevouwen om geheime boodschappen door te geven.

Wat eet je op Ketikoti?

Hét traditionele Ketikoti-gerecht is heri heri (of herheri) met bakkeljauw. Het is een gerecht dat gebaseerd is op het voedsel van tot slaaf gemaakten in Suriname: de groenten die ze zelf verbouwden en gezouten vis. Het gerecht wordt onder de naam 'Free Heri Heri For All' op 1 juli uitgedeeld op tientallen plekken in Nederland.

Wat wens je elkaar toe?

Je kunt anderen 'Wan Switi Maspasi Dey' (fijne emancipatiedag) wensen. Emancipatiedag of Dag der Vrijheden is de naam die de Ketikoti in Suriname kreeg.

En is er poëzie bij Ketikoti?

Heel veel zelfs, maar zelden pakkender dan dit gedicht van de Surinaamse dichter Trefossa – pseudoniem van Henri Frans de Ziel. De Nederlandse vertaling van Trefossa zelf volgt eronder.

	Nederlandse vertaling:
<i>Kalfaria</i> <i>Masra, ju ati no mu bron</i> <i>te m' sa aksi f' a du kon</i> <i>tak mi totro</i> <i>na katibo</i> <i>ben kan doro so wan ten,</i> <i>... so wan pen!</i> <i>na Gorgata ju manpitjin</i> <i>furu hen martji.</i> <i>a ben sabi ala warti, ala wini</i>	<i>Calvarie</i> <i>Heer, Gij moet niet boos zijn</i> <i>als ik U soms vraag hoe 't komt</i> <i>dat mijn voorgeslacht</i> <i>in slavernij</i> <i>zo'n tijdperk kon doorstaan, –</i> <i>... zóveel pijn!</i> <i>Uw zoon op Golgotha</i> <i>voltooide zijn taak.</i> <i>Hij wist al de waarde, al de winst</i>

*Laat de zon je zegenen met milde stralen,
zij moge je helen, licht zijn op je wegen, je hart verwarmen
en bij ontij een regenboog spannen aan je horizon.*

<p><i>fu hen dini. a ben sab tak ju b'e artji, tak wan tata b'e si hen pina.</i></p> <p><i>Masra, ju ati no mu bron, ma sortu sabi mi totro ben abi?</i></p>	<p><i>van zijn dienen. Hij wist dat Gij luisterde, dat een vader aanzag hoe Hij leed.</i></p> <p><i>Heer, Gij moet niet boos zijn, maar wat wist mijn voorgelacht?</i></p>
--	--

Geschreven door Pieter-Jan Rodenburg

<https://www.eo.nl/artikel/zo-herdenk-je-ketikoti>

Uit de Blitspos van 13 juni 2024

Die bekende Duitse teoloog prof Jürgen Moltmann is op 3 Junie in die ouderdom van 98 oorlede. Prof Tanya van Wyk het saam met prof Danie Veldsman 'n waarderende artikel op Netwerk24 gepubliseer (<https://www.netwerk24.com/netwerk24/stemme/huldeblyke/jurgen-moltmann-sterfhulde-aan-invloedrykste-teoloog-van-sytyd-20240605>). In aansluiting by prof Tanya van Wyk se afskeidsbrief op die voorblad van hierdie nuusbrieff, plaas ons graag hierdie foto van haar en prof Jürgen Moltmann, geneem in 'n restaurant in April 2017.

'n Afskeidsbrief aan professor Jürgen Moltmann

Gebore 8 April 1926, gesterf 3 Junie 2024

Beste oom Moltmann,

Wanneer ander hierdie brieff lees, gaan hulle dalk stik aan hul koffie of tee oor hoe ek jou hier aanspreek. Jy was immers in lewe een van die mees aangehaalde teoloë van die 20ste eeu, skrywer van indrukwekkende sistematies-teologiese boeke en die onderwerp van honderde nagraadse studente se studies. Dié aanspreekvorm vir jou het

*Laat de zon je zegenen met milde stralen,
zij moge je helen, licht zijn op je wegen, je hart verwarmen
en bij ontij een regenboog spannen aan je horizon.*

juli 2024 | 9

spontaan in my gemoed ontstaan nadat ek jou in 2017 persoonlik ontmoet het, en jy oor die onbekende gesê het: It's an adventure!

'n Week voordat jy Pretoria toe gekom het vir die eredoktorsgraad wat die Teologie Fakulteit aan UP aan jou sou toeken, het ek in jou vasgeloop in die gang van 'n gastehuis in Stellenbosch. Jy het 'n ligblou-wit somerspak aangehad en jy wou weet hoe kom jy by die ontbytkamer uit. Ek het natuurlik agterna van oor tot oor geglimlag, veral omdat daar op daardie oomblik 'n akademiese toutrekkery aan die gang was oor wie se gas jy nou eintlik in Suid-Afrika was en ek tussendeur al die "rooi tapyte" in jou vasloop!

Dit alles het gebeur omtrent vier jaar nadat ek my doktorale proefskrif voltooi het, in 2013. Daardie tydperk in my lewe was een van intense uitdagings. Ten tyde daarvan lees ek jou lewensverhaal. Ek herken dieselfde God wat saam met jou gelyk het in die gevangenskamp, en die God in wie se Breë Ruimte jy geleidelik vryelik kon asemhaal, as die Een van saam met my stap. Vandag kan ek steeds lang stukke van jou outobiografie, Weiter Raum, verbatim aanhaal en sommige daarvan het soos persoonlike spreuke vir my geword.

Deur jou teologie en al die stukkies verhale wat jy in die inleidings van jou publikasies geskryf het, leer ken ek die Engelse digter TS Eliot en raak verlief op sy poësie – tot so 'n mate dat ek vir jou én vir hom aangehaal het in my skripsie wat ek laasjaar in Besigheidstudies en Leierskap voltooi het. Ja, jou voetspore het selfs tot daar gestrek! Ek het lank gesoek na 'n kopie van Eliot se Four Quartets, wat skaars in Suid-Afrika is. Met 'n klein bietjie hoop loop ek dus onlangs in Londen by 'n boekwinkel naby Victoria-stasie in, op soek na die dun grys bundel – en ek loop so wrintiewaar by die regte plek in. Ek kry dit byna weggesteek tussen al die dik bloemlesings van gedigte. Ek het byna in tranes uitgebars, want my werksprogram in Engeland was druk en my kanse skraal. En ek onthou die aand in 2017 toe ek langs jou in die restaurant in Pretoria gesit het, en my proefskrif na jou toe uitgehou het, wetende dat jy seker al moeg was om boeke te teken daardie dag. Ek het vir jou aan tafel gesê dat jou teologie my lewe gered het toe ek dit die nodigste gehad het. Jou antwoord, in jou Duitse aksent: Praise be to God!

Daarom sê ek baie dankie, oom Moltmann, en sluit af met Eliot se woorde uit sy gedig Little Gidding, wat ek by jôú geleer het:

*Laat de zon je zegenen met milde stralen,
zij moge je helen, licht zijn op je wegen, je hart verwarmen
en bij ontij een regenboog spannen aan je horizon.*

juli 2024 | 10

To make an end, is to make a beginning ...
the end is where we start from
We shall not cease from exploration
And the end of all our exploring
Will be to arrive where we started
And know the place for the first time.

Lekker rus in die wye ruimte van God.

Tanya van Wyk

https://nhka.org/wp-content/uploads/2024/06/Blitspos-2024_06_13.pdf

De les van de Oranjecoaches voor de kerk: zing mee!

Wat zou er gebeuren als je beroemde Nederlandse bondscoaches de leiding zou geven in de plaatselijke gemeente? Wat kunnen we leren van deze zeven lessen van zeven legendarische trainers?

1. Rinus Michels (bondscoach in 1974, 1988 en 1992)

‘Zonder discipline kom je nergens’

De generaal werd hij genoemd. Of de bul. Of de sfinx. De meest succesvolle Oranjetrainer ooit was een man van ijzeren discipline. Want goed worden kost moeite. In zijn eerste week bij Ajax noemde hij een lijst met dingen die nodig waren om écht prof te worden. “En als je denkt dat je daar geen zin in hebt of het niet kunt opbrengen, kun je meteen naar huis!”

Niet zeuren, zou hij in de kerk zeggen. Doorzetten! Geloven doe je er niet bij, dat bepaalt je hele leven.

2. Louis van Gaal (bondscoach in 2000, 2014 en 2022)

‘Zing mee’

Toen Van Gaal in 2014 het stokje van Danny Blind overnam, viel één ding op: de Oranjespelers zongen ineens het volkslied mee. Dat deden ze daarvoor niet. Meezingen moet, want, laat Van Gaal keer op keer zien, voetballen doe je met z’n allen. Onder hem speelden de voetballers spelletjes, af en toe was er een uitje. En ze zongen dus. Want niks bindt zo samen als hard zingen.

*Laat de zon je zegenen met milde stralen,
zij moge je helen, licht zijn op je wegen, je hart verwarmen
en bij ontij een regenboog spannen aan je horizon.*

juli 2024 | 11

3. Leo Beenhakker (bondscoach in 1986 en 1990)

‘Gooi de rommel niet op straat’

Hoewel ‘Don Leo’ met voetbalclubs vrijwel alles gewonnen heeft wat er te winnen valt, was zijn carrière als bondscoach matig: een blauwe maandag in 1986 en een volkomen mislukt WK in 1990. Maar wát er in Italië misging, daar houdt hij zijn mond over. Dat blijft in zijn Rotterdamse kelder, in ‘verhuisdoos 13’. Want deze vaderlijke coach, die grossierde in mooie oneliners, wist: “Op mindere momenten zoek je steun bij mensen die dicht bij je zijn, en mooie momenten moet je delen met de mensen die dicht bij je staan.”

4. Frank Rijkaard (bondscoach in 2000)

‘De besten hebben niet de grootste mond’

Eerlijk is eerlijk: in de kerk hebben we veel oog voor het podium. Topvoetballer en succescoach Frank Rijkaard laat zien dat juist bescheiden mensen de beste resultaten boeken. Bijvoorbeeld door in 2000 de halve finale te halen met een gigantisch doelsaldo. De schijnwerpers mijdt hij zo veel mogelijk. Precies de reden dat we hem niet als analist op tv zien. “Ik hou niet zo van de spotlights. Ik heb er altijd moeite mee om in het midden van een zaal te staan, ik sta liever een beetje met mijn rug tegen de muur toe te kijken.”

5. Jan Zwartkruis (bondscoach in 1978 en 1980)

‘Liefde duurt het langst’

Als oud-militair kon ‘kapitein van Oranje’ Jan Zwartkruis z’n elftal drillen als een ouderwetse sergeant. Maar daarbuiten stond hij vooral bekend als zachtaardig, goedlachs en betrokken op zijn elftal. Die houding zorgde voor een stevige botsing met de nurkse medecoach Ernst Happel op het WK in 1978. “Een horror” noemde Zwartkruis dat toernooi – maar uiteindelijk was hij degene die bleef. Happel kon vertrekken. En zijn spelers droegen hem op handen.

6. Guus Hiddink (bondscoach in 1996 en 2015)

‘Begin met luisteren’

Een klus begin je niet met sturen, maar met goed kijken en luisteren. Hoe zijn de mensen? Wat is de cultuur? Wat zijn krachten en wat zwaktes? En hoe sluit je daarbij aan? Dat is de aanpak van Guus Hiddink, die daardoor op veel verschillende plekken grote successen boekte – van

PSV (zes keer landskampioen) tot Zuid-Korea. Dus mocht je als kerk naar buiten treden: “De grootste fout die je kunt maken is om ergens aan een klus te beginnen met een uitstraling van ‘ik kom hier wel even vertellen hoe het moet’.”

7. Ronald Koeman (bondscoach in 2018, 2022 en 2024)

‘Meerjarenplannen zijn onzin’

Geen grote theorieën, geen boeiende vergezichten, geen langetermijnplannen: Ronald Koeman coacht zoals hij is. Selfmade, nuchter en door en door pragmatisch. Als Koeman één ding kan, is het roeien met de riemen die je hebt. “Al die meerjarenplannen vind ik grote onzin”, zei hij eens. Want of het nu een voetbalelftal of een gemeente is: je weet best waar je voor staat. Begin maar eens met toewijding en discipline, dan komen de resultaten vanzelf.

Geschreven door Pieter-Jan Rodenburg

<https://www.eo.nl/artikel/7-lessen-van-oranjecoaches-voor-de-kerk>

Dienstrooster juli 2024			
	zondag 7 juli	zondag 14 juli	zondag 21 juli
1	Ferry vd Kuil	Jan Willem Hoorweg	Hilda Herholdt
Bloemen	Ellen vd Kuil	Emmy Reinten	Peggy Mijne
Trakteren			
Koffie		Priscilla Ndlovu	
	zondag 28 juli		
1	Roos Visser		
Bloemen	Joke de Jong		

Agenda juni 2024		
zondag 7 juli	10:00	Eredienst Ds. T van Wyk
dinsdag 9 juli	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 14 juli	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer Koffiedrinken
dinsdag 16 juli	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 21 juli	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 23 juli	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 28 juli	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer

*Laat de zon je zegenen met milde stralen,
zij moege je helen, licht zijn op je wegen, je hart verwarmen
en bij ontij een regenboog spannen aan je horizon.*

Verjaardagen juli 2024		
woensdag 3 juli	Reni Dries	083 229 2655
maandag 8 juli	Minnekus Knoester	
woensdag 10 juli	Nick Knoester	083 411 2994
woensdag 10 juli	Arie Spoon	072 295 6643
zondag 14 juli	Anafi Moyo	082 675 7872
donderdag 18 juli	Anja Smit	083 650 0024
zaterdag 20 juli	Loes Dibb	079 027 2185
zondag 21 juli	Marco van Wieringen	082 940 9696
woensdag 24 juli	George Mijne	082 561 0542
donderdag 25 juli	Marjan van Zee	072 133 4836
vrijdag 26 juli	Henk Smal	082 923 7647

*Laat de zon je zegenen met milde stralen,
zij moge je helen, licht zijn op je wegen, je hart verwarmen
en bij ontij een regenboog spannen aan je horizon.*

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneeweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandsprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 09h00 – 13h00	Joke de Jong 072 443 3535 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805 Code 198765 for online payments
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 082 336 1035 Ferdi@estruct.co.za
Organist	Johan van Staden 082 928 5874 jvstaden@protonmail.com

*Laat de zon je zegenen met milde stralen,
zij moege je helen, licht zijn op je wegen, je hart verwarmen
en bij ontij een regenboog spannen aan je horizon.*